

ปณิธาน

The Vow of Death

Copyright

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

ชนความสยองมาเสิร์ฟกันอย่างต่อเนื่องไม่มีสะดุดกับ 'กุศโลบาย' หลังจากที
เล่ม 1 ที่ทำยั่วใจค้างเติ่งจนแทบลืมหายใจ ใครเป็น ใครตาย ใครดี และใครร้าย
ปมปริศนาซับซ้อนซ่อนเงื่อนกำลังจะถูกไขแล้วในเล่มนี้!

แต่ไหนๆ เราก็มีตัวเอกเป็นตำรวจผู้ทุ่มเทไขคดีอย่าง 'เมฆ' กับคุณหมอ
สายซัพผู้รอบรู้อย่าง 'ชาญ' ทั้งที่ เรามาทวนข้อมูลของคดีกันดัดเล็กน้อยดีกว่า
คดีฆาตกรรมต่อเนื่องครั้งนี้เกิดขึ้นใน 'คณะโนราชาล' โดยมีการจัดฉากและ
ทำทางการตายของเหยื่อให้สอดคล้องกับ 'ตำนานมโนราห์ 12 ชาติ' ปัญหาคือ
ฆาตกรที่เริ่มการฆ่าไว้เมื่อห้าปีก่อนตายในกองเพลิงไปแล้ว ทั้งยังกลายมาเป็นผี
ซึ่งตามติดเมฆแทบทุกอย่างก้าวในเล่มแรก แล้วคนร้ายตัวจริงของคดีอยู่ที่ไหน และ
เป็นใครกันแน่

จากเบาะแสทั้งหมดที่เมฆรวบรวมได้ นักอ่านคาดเดาตัวคนร้ายไว้กันแล้วรีเปลา
ข้อสันนิษฐานจะถูกตอกหรือไม่ ขอเชิญทุกคนไปร่วมหาคำตอบพร้อมกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างชั้นจากจินตนาการของฟุเฮียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับภูตผี ความรุนแรง การทรมาน
มีการบรรยายถึงการตาย เลือด และสภาพศพ รวมถึงฉากนองเลือด
มีการใช้ถ้อยคำที่หยาบโลน การใช้สารเสพติดหรือสารเคมี
อาการประสาทหลอน อาการป่วยทางจิต
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การฆาตกรรม การถูกพิชหรือวิญญานเข้าสิง
และเนื้อหาเกี่ยวกับพุทธศาสนา
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

โหมโรงครั้งที่ ๓๖

ที่เกิดเหตุสุดท้าย

โรงพยาบาลเต็มไปด้วยความวุ่นวายเพราะตำรวจหลายนายกำลังวิ่งไล่ตามหาคนไข้ที่หายตัวไป แผนกที่ตั้งเค้าขึ้นอีกครั้งหลังจากซาไปได้ไม่นาน ทำให้บรรยากาศในช่วงบ่ายแก่ๆ เริ่มอึมครึม

"รอบนี้ก็ไม่รับ" ชาญกุดตดสายอีกครั้งหลังจากพยายามโทรหาภาคภูมิ มาหลายรอบ แต่ก็ไร้ซึ่งการตอบรับใดๆ นัยน์ตาคมได้แว่นกรอบเหลี่ยมเหลือบขึ้นมองคนที่เพิ่งเดินเข้ามาหา

"ไม่ต้องโทรแล้ว" เมฆพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด เขาเพิ่งไปคุยกับทางกู้ภัยที่มาส่งตัวคนเจ็บเมื่อครู่ ได้ความว่ามีอุบัติเหตุเกิดขึ้นห่างจากโรงพยาบาลไปพอสมควร และอุบัติเหตุดังกล่าวก็ถูกยืนยันแล้วว่าเป็นรถของภาคภูมิ แต่มันไม่ใช่แค่นั้น "โนราซาลกับไอ้คลิ่นก็อยู่โรงพยาบาลด้วย"

ทั้งสองคนเดินมาหยุดที่ห้องฉุกเฉินแล้วก็พบกับหมอเกื้อที่กำลังยืนคุยกับหมออีกคนอยู่ด้านหน้า เมื่ออีกฝ่ายสังเกตเห็นพวกเขาก็ขอตัวเพื่อเดินมาหาด้วยสีหน้าตึงเครียด

"เจอเขาไหมครับ" เกื้อเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงกังวล

"ตอนนี้ทางตำรวจยังหาตัวไม่พบ โทรศัพทเองก็ติดต่อไม่ได้ด้วยครับ"

"ก่อนหน้านี้ผู้กองโหมมาบอกว่าจะเข้ามาหา ผมเลยบอกว่าคุณติดเคสชั้นสูงสุดอยู่อีกเคสหนึ่ง แต่จนตรวจเสร็จแล้วก็ยังไม่เห็นเขามาเลย"

"แล้วภาคภูมิได้บอกอะไรอีกไหมครับ"

"ไม่ได้บอกแล้วครับ แต่น้ำเสียงของเขาดูเครียดๆ ครับ"

"แล้วอาการของสองคนนั้นเป็นยังไงบ้างครับ" เมฆถามพร้อมกับมองไปยังประตูห้องฉุกเฉิน

"ทั้งคู่ยังหมดสติอยู่ แต่อาการเบื้องต้นไม่น่าเป็นห่วงเท่าไรครับ ในรพชาลได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะแต่แผลไม่ลึกเท่าไร อาจจะต้องตรวจอีกทีตอนตื่น ส่วนคลีนก็มีบาดแผลแตกที่ศีรษะเหมือนกัน จมูกก็หักด้วย"

"ผมฝากหมอเถือโทรบอกผมถ้าสองคนนั้นฟื้นได้ไหมครับ"

"ได้ครับ"

เมฆผงกหัวให้ตามมารยาท คราวนี้เขาไม่มีที่ทำอะไรจะหยอกล้อหรือจิบเหมือนที่แล่วมา เพราะเรื่องราวมันชักจะวุ่นวายขึ้นทุกที เวลาที่พวกเขาเื่องก็ไม่ได้เื่องแล้ว ชีวิตของทุกคนในตอนนั้นไม่เว้นแม้แต่เขากับชาญก็เขานอยู่บนเส้นด้ายทั้งนั้น

"เราจะไปไหน" คนเด็กกว่าเื่องถามเมื่อเห็นวาคคนที่เดินออกมาที่รถด้วยความรีบร้อน

"ไปที่เกิดเหตุ"

"ที่รถชน?"

"เออ ูไปถามกู้ภัยที่มาส่งตัวในรพชาลกับไอ้คลีนแล้ว เขาบอกว่ามีคนโทรแจ้งว่าเจออุบัติเหตุรถบรรทุกชนรถเก๋งจนตกไปอยู่ริมทาง ส่วนคนขับรถบรรทุกขับหนีไป ตอนนี้นำกำลังสกัดจับอยู่" เมฆเหยียบคันเร่งเร่งเพิ่มความเร็วเพื่อตรงไปยังที่เกิดเหตุให้ไวที่สุด การที่ในรพชาลและคลีนที่อยู่ในโรงพยาบาลยังหมดสติอยู่แต่ภาควิทยาศาสตร์สามารถเดินเหินไปพาตัวมันออกมาได้มันน่าสงสัยไม่น้อย และเขามั่นใจว่ารอยเลือดที่เห็นในลิฟต์ไม่ใช่ของมันที่แน่

ใช้เวลาไม่นานรถของเมฆก็จอดลงที่ริมถนนห่างจากที่เกิดอุบัติเหตุไม่มากนัก ทั้งรถตำรวจ แถบกันพื้นที่ และชาวบ้านบางส่วนในบริเวณทำให้มันกลายเป็นจุดสังเกตได้ไม่ยาก

"ขอทางด้วยครับ" เมฆพยายามแทรกตัวฝ่าฝูงชนเข้าไปด้านใน เมื่อไม่เห็นคนที่มาด้วยกันเดินตามมา เขาก็หันไปจับข้อมือของชาญเอาไว้แล้วดึงให้เดินมาอยู่ข้างตัว "ผมทำงานกับผู้กองภาควิทยาศาสตร์"

เมฆบอกเจ้าหน้าที่ที่อยู่ด้านหน้าก่อนจะยกตราเจ้าหน้าที่ขึ้นให้ดู เพียงแค่นั้นแถบนั้นก็ถูกเปิดออกให้พวกเขาทั้งสองอย่างง่ายดาย เมื่อเข้ามาเห็นสภาพของรถก็ทำให้หัวใจของเมฆขมวดเข้าหากัน

"รายงานให้ผมฟังได้ไหม" เมฆเอ่ยถามเจ้าหน้าที่นายหนึ่งที่ดูจะเป็นคนควบคุมการทำงานในครั้งนี้

"ผู้กองเมฆาสินะครับ" อีกฝ่ายไม่ได้เรียกเขาเต็มยศหรือทำความเคารพอย่างเป็นทางการ แต่เมฆไม่ได้ว่าอะไรเพราะเขาเองก็ไม่ได้ชอบพิธีรีตองไร้อารมณ์อยู่แล้ว "ตอนนี้เรากำลังจับคนขับรถบรรทุกได้แล้วครับ กำลังนำตัวไปที่โรงพัก จากที่ดูวิถีการชนน่าจะเป็นรถของผู้กองภาคภูมิขับมาจากทางนั้น เพราะผู้กองบอกคนที่โรงพักไว้ว่าจะไปโรงพยาบาล ส่วนรถบรรทุกมาจากแยกนั้น แต่จากลักษณะการชนแล้วไม่ได้เบรกละเลย"

"ตั้งใจชน?"

"เดี๋ยวเราจะกลับไปสอบสวนเขาอีกทีครับ แต่เหมือนว่าผู้กองจะหลบแต่ไม่ทันเลยโดนชนเข้าที่ท้ายรถจนรถหมุนแล้วตกถนนไป เราตรวจสอบกล้องหน้ารถของผู้กองแล้ว แต่การ์ดในกล้องมันหายไปครับ"

เมฆและชาญเดินไปดูสภาพรถก่อนจะแยกย้ายกันสำรวจ

นายแพทย์หนุ่มปล่อยให้คนที่คุยเรื่องรายละเอียดต่อ ส่วนตัวเองก็เดินดูรอบๆ รถ จากลักษณะรถในตอนนั้นเขาคิดว่าหลังจาการถถูกชนตกถนน ส่วนหน้าของมันก็เหวี่ยงมาชนเข้ากับต้นไม้ นี่อาจจะเป็นสาเหตุของการบาดเจ็บด้วย ชาญเดินมาดูที่ฝั่งคนขับก็พบว่ามีการบาดเจ็บของพวงมาลัยอยู่เล็กน้อย บ่งบอกได้ชัดว่าภาคภูมิคงได้รับบาดเจ็บจริงๆ

แกรก แกรก

เสียงที่คล้ายบางสิ่งขูดเนื้อไม้ทำให้ชาญที่ค้อมตัวเข้ามาดูในรถชะงักไป ทางตาของเขายังทำหน้าที่ได้ดีด้วยการส่งภาพเลือนรางของเงาตัวที่โผล่ออกจากต้นไม้เพียงครึ่งร่างมาให้ได้เห็น

แกรก

แกรก

แกรก

เมื่อไม่ได้รับการสนใจเสียงพูดนั้นก็เริ่มดังถี่ขึ้น ชาญยังคงค้างอยู่ในท่าเดิม สายตาของเขามองเพียงเบาะที่เต็มไปด้วยเศษกระเจกเพื่อไม่ให้ผลอไปเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็น ความรู้สึกเย็นเยียบที่สันหลังทำให้ชาญขาแข็งจนก้าวไม่ออก น้ำลายอีกใหญ่ถูกกลืนลงคอด้วยความยากเย็น เหตุที่ไหลลงจากขมับไม่รู้ว่ามีมาจากความร้อนและอับชื้นของอากาศหรือมาจากความกลัวกันแน่

เสียงก้าวเดินและเงาพาดผ่านด้านหลังทำให้ชาญเลือกที่จะหลบตาลงแล้ว คิดเสียว่าหากตัวเองไม่เห็น สิ่งที่กำลังเดินเข้ามาก็จะไม่เห็นเขาเช่นกัน ตอนนั้นเอง บางสิ่งก็เตะลงบนไหล่ เขาจึงสะดุ้งขึ้นทันที

"อะไรของมึงเนี่ย มุดดูอะไรอยู่ตั้งนานแล้ว"

เสียงคุ้นเคยที่ด้านหลังทำให้ชาญเปิดตาขึ้น ก่อนจะคว้ามือคนพี่เอาไว้แล้ว หันหลังให้ต้นไม้ที่อยู่หน้ารถทันที

"ผีหลอกหรือ"

"อย่าพูด!"

"หิ ที่ีหลังเวลาเจอผีมึงลองเรียก 'พี่เมฆจำ ช่วยชาญด้วย' แบบนี้ดิ เตียวกูรีบ่วงมาเลย" เมฆยื่นมอมเด็กตรงหน้าพร้อมยกคิ้วยียวน เขาเครียดอยู่ก็จริง แต่สิ่งที่ทำให้อารมณ์ดีขึ้นมาได้คงเป็นการแกล้งไ้เด็กตรงหน้านี้แหละ

"ไม่เล่น พี่ดูสิว่ามีใครอยู่หลังต้นไม้ไหม"

"คือตัวเองไม่มอง แต่ให้กูมองแทนจ้ะ"

"เออ"

เมฆกลอกตาเล็กน้อยก่อนจะมองไปยังต้นไม้ด้านหลัง

อาการนิ่งไปของคนพี่ทำให้ชาญบีบมือที่จับมืออีกฝ่ายอยู่แน่นขึ้น ขนาดพระอาทิตย์ยังไม่ตกยังเจอกันขนาดนี้ เขาไม่ยากคิดเลยว่าตกเย็นจะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง

"พี่เมฆ พี่เห็นอะไรอะ"

"ปล่อยก่อน"

"บอกมาก่อน"

"ไม่ใช่ผีแล้วกัน" เมฆพลักหัวเด็กตรงหน้าเบาๆ ก่อนจะบิดข้อมือออกแล้วเดินไปดูสิ่งที่สงสัยใกล้ๆ สิ่งที่เขาเห็นคือคราบเลือดบนต้นไม้ที่หากไม่สังเกตดีๆ คงไม่เห็นเพราะสีของมันค่อนข้างใกล้เคียงกัน "โอ้ชาญ มึงไปเรียกเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานมาเก็บเลือดไปหน่อย"

ชาญพยักหน้าให้เมื่อเห็นในจุดเดียวกับที่เมฆเห็น ไม่รู้ว่าเจ้าตัวที่ชุดเล็บที่เขาเห็นจากทางตางใจจะบอกถึงสิ่งนี้หรือเปล่า แต่ที่แน่ๆ คือเขาคงไม่ยากให้มันมาเฉลย

เมฆยืนมององค์ประกอบของทุกอย่างในที่เกิดเหตุแล้วก็ได้แต่หงุดหงิดใจ มันเหมือนจะเป็นเหตุบังเอิญแต่ก็ดูจงใจ แต่ใครจะทำแบบนั้นและทำไปเพื่ออะไร ในเมื่อหากคนร้ายคือหนึ่งในสามคนนั้น เหตุการณ์ครั้งนี้ก็ถือว่าเอาชีวิตมาเสี่ยงไม่น้อย แล้วทำไมถึงเป็นภาคภูมิที่รอดจากเหตุการณ์ครั้งนี้ไปคนเดียว ทำไมถึงไปหาหมิ่นท์ และตอนนี้สองคนนั้นอยู่ที่ไหน

"ในเมื่อหมิ่นท์ยังไม่ใช่หมิ่นท์ งั้นถ้าโอภาคภูมิก็ไม่ใช่โอภาคภูมิละ" เมฆพึมพำกับตัวเอง ในขณะที่เขากำลังจะหันหลังกลับไปดวงตาที่เคยมองเห็นชัดเจนก็พลันเกิดฝ้าขาวบดบังทัศนวิสัยที่ควรจะเป็น แม้จะตกใจแต่เขาก็ไม่ได้กระโดดกระตัก ทำเพียงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมและพยายามรับสัมผัสจากสิ่งรอบตัว

เสียงปีและทับที่เคยได้ยินหลายต่อหลายครั้งจนเขาจำไม่ลืมดังขึ้นรอบทิศ เสียงเท้าเหยียบลงบนพื้นหญ้าเดิวนวนเป็นวงกลมฟังดูไม่ใช่เสียงเดียว ทำให้เมฆไม่กล้าขยับตัวไปไหน เพราะกลัวว่าหากเขาขยับเพียงครั้งก้าวเสียงเดินเหล่านั้นจะไม่ได้แค่เดิวนวนล้อมตัวเขาอีกต่อไป

'เวเอ้ยเวลา

ย่ำคำใกล้มา

ยามเล่นซ่อนหา

หูตาดองไว

เตรียมเนื้อเตรียมตัว

ระวังเข้าไว้

หากพลาดพลั้งไป

หัวหายไม่รู้ตัว'

เสียงเย็นเยียบดังขึ้นข้างหู มีอคู่นึงวางลงบนไหล่ทั้งสองข้างของเมฆแล้วบีบเบาๆ

"พี่เมฆ" คนที่ยังมองไม่เห็นถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอกเมื่อรู้ว่า

เจ้าของสัมผัสนี้คือใคร

"มึงพากูเดินไปที่รถหน่อย"

"ก็เดินมาดิ"

"ไอ้ซาญู" คนที่เดินไปเรียกเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานเอียงคอมองเล็กน้อย
เมื่อเห็นว่าสายตาของเมฆมองตรงมาที่เขาแต่กลับดูไม่มีการโฟกัสอย่างที่ควรจะเป็น
"กูมองไม่เห็น"

"หมายความว่าไม่มองไม่เห็น" หัวคิ้วของซาญูขมวดเข้าหากันแน่น
จากมือที่เคยวางบนไหล่ก็เปลี่ยนเป็นคว่ำตั้นแขนของเมฆเอาไว้แทน

"ตอนนี้อยู่แถวที่รถก่อน แล้วอย่าให้ใครผิดสังเกต"

แม้จะไม่เข้าใจนักแต่ซาญูก็ทำตามอย่างไม่มีอึดอัด

"กูบอกอย่าให้ผิดสังเกต"

"แล้วนี่ผิดตรงไหน"

"อีกนิดมึงก็อุ้มกูแล้วไอ้เด็กแวร"

ซาญูส่งเสียงจี้จะเล็กน้อยก่อนจะเอามือออกจากเอวหนา แล้วเปลี่ยนไป
คล้องแขนเอาไว้แทน แม้เมฆจะยังคงก้าวเดิน แต่จังหวะก็กลับผิดแปลกไป
จนรู้สึกได้ เรื่องที่บอกว่ามองไม่เห็นชักทำให้เขากังวลแล้ว

เมื่อขึ้นมาถึงบนรถเรียบร้อยแล้วซาญูก็รีบตรวจคนที่เบียดต้นหันที่ มือหนา
จับปลายคางให้อีกฝ่ายหันมา ก่อนจะหยิบไฟฉายในลิ้นชักฝั่งผู้โดยสารมาส่องดู
มาหน้าตาและการมองเห็น แต่ผลของมันคือไม่มีการตอบสนองเลย

"ทำไมอยู่ๆ มองไม่เห็น"

"ผีบังตาไปแล้วมั้ง"

"มันใช้เวลาเล่นใหม่" ซาญูเขกหน้าผากเมฆอย่างไม่มีอารมณ์จนคนที่โดนเขก
ไวยขึ้นมาทันควัน

"กูพี่มึงนะ!"

"แล้วมันใช้เวลาเล่นใหม่ละ มองไม่เห็นมันเรื่องใหญ่นะ" ซาญูถอนหายใจ
เฮือกใหญ่ "ผมจะพาไปโรงพยาบาล"

"ไม่ต้อง มึงตรงไปที่โรงพักเลย"

"พีเมฆ" ซาญกตเสียงต่ำด้วยความไม่พอใจ เรื่องอื่นเอามาล้อเล่นเขาไม่ว่า อยู่แล้ว แต่เรื่องชีวิตและร่างกายแบบนี้เขาไม่มีอารมณ์จะเล่นด้วยเลย

"กูไม่ตายหรอกนะ" เมฆยกมือขึ้นก่อนจะค่อยๆ คลำไปจนเจอใบหน้าคมคาย ของคนเด็กกว่า "ตายแล้วจะจีบมึงยังงัย"

เมฆเอ่ยแสร้งก่อนจะเอนตัวลงนอนกับเบาะพร้อมหลับตาลงจนภาพที่เคยเป็น สีขาวกลับกลายเป็นสีดำสนิท ไม่ใช่ว่าเขาไม่กังวลเรื่องที่ตัวเองมองไม่เห็น แต่ ในใจลึกๆ เขาคิดว่าทั้งอาการนี้และเสียงที่ได้ยินต้องมีเหตุผล

"เล่นซ่อนหา"

ซาญที่เพิ่งขับรถออกมาจากที่เกิดเหตุหันมองคนที่นอนพื้พำอยู่ด้านข้าง จะว่าไปแล้วที่เมฆพูดมามันก็อาจจะเป็นไปได้ ให้อะไรบางอย่างตามองไม่เห็น เขาก็ เคยได้ยินอยู่บ้าง

นายแพทย์หนุ่มดันส่วนกลางของแวนขึ้นตามความเคยชิน ปลายเท้าเหยียบคันเร่งเพื่อไปให้ถึงโรงพัก ยิ่งพระอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้าเท่าไร ก็เหมือนว่า เวลาของพวกเขาใกล้จะหมดไปเท่านั้น

เมื่อรถยนต์จอดลงที่ลานในโรงพักประจำจังหวัดแล้ว ซาญก็หันมามอง คนข้างๆ อีกครั้ง

"พีเมฆ พีเมฆ ถึงแล้ว" เปลือกตาสีเข้มเปิดขึ้นช้าๆ ก่อนจะบิดตัวไปมา เพื่อคลายความเมื่อยล้า "ขอดูตาหน่อย มองเห็นหรือยัง หรือว่าเคืองไหม"

ซาญตรวจคนตรงหน้าตามที่ได้รำเรียนมา แต่ด้วยความกังวลจึงยื่นหน้าเข้าไปใกล้จนระหว่างใบหน้าทั้งสองเหลือที่ว่างไม่ถึงคืบ

"ผมเจ็บตามากเลยครับหมอซาญ ช่วยดูให้หน่อยได้ไหมครับ"

"เจ็บแบบไหน..."

เมฆยกยิ้มมุมปากก่อนจะประทับมือฝ่าปากลงบนปลายจมูกร่นแล้วรับเบาๆ "มองเห็นแล้วใช่ไหม"

"เออ ลืมตามาก็มองเห็นเหมือนปกติเลย สงสัยจะได้หมอดี" เมฆเท้าแขนลงบนคอนโซลกลาง เมื่อโล่งใจไปเปละหนึ่งเขาก็พอจะกลับมาหยอกเด็กตรงหน้า ได้อีกนิดหน่อย ยิ่งเห็นว่าซาญมีสีหน้าคลายกังวลลงจากตอนแรกที่เขาลืมตา

ขึ้นมาเห็นก็ยิ่งรู้สึกว้าวไฉ่เด็กนี้มันน่ารักไม่น้อย สงสัยจะได้ตามจับจริงๆ เสียแล้ว
"ลงจากรถได้แล้ว ภาวภาวจะรู้สาเหตุที่คนขับรถบรรทุกชนรถไถ้ภาคภูมิแล้ว"

เมลงจากรถไปก่อนจึงไม่ทันได้เห็นคนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยถอนหายใจ
โผล่อกออกมาแล้วหันไปชนหน้าผากับพวงมาลัย

"ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว"

ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทำให้ภายในโรงพักปั่นป่วนไม่น้อย ทั้งเรื่องอุบัติเหตุ
เรื่องการหายตัวไปของผู้กองประจำโรงพัก และเรื่องคดีแปลกๆ ซึ่งยังไม่คลี่คลาย
เมลงเห็นเจ้าหน้าที่วิ่งกันให้วุ่นไปหมด

"คนขับรถบรรทุกที่จับได้อยู่ไหนครับ"

"อยู่ในห้องสอบสวนครับ"

"ขอพบคุณครับ"

เมลงเดินไปยังห้องสอบสวนก่อนจะเปิดประตูเข้าไปในห้องแรกที่มี
การใช้งานอยู่ เจ้าหน้าที่ที่กำลังสอบปากคำพนักงานมอเล็กน้อยก่อนจะลุกขึ้นมา
รายงานข้อมูลจากการซักถามก่อนหน้านี้

"คนขับรถบรรทุกไม่มีประวัติอาชญากรรมมาก่อนครับ มีโดนใบสั่งบ้าง
สองสามครั้ง เขาบอกว่าตัวเองขับรถมาจากชลบุรีและกำลังจะผ่านเส้นทางนี้ แต่
จู่ๆ ดวงตาก็มองไม่เห็น รู้ตัวอีกทีก็ชนเข้ากับรถของผู้กองแล้ว"

"ผมขอถามคำถามเขาไม่นาน แล้วคุณค่อยมาสอบปากคำต่อ"

"รับทราบครับ" เจ้าหน้าที่ทำความเคารพแล้วเดินออกจากห้องไป เมลงจึง
นั่งลงแทนที่เพื่อเผชิญหน้ากับชายวัยกลางคนซึ่งมีสีหน้าท่าทางเคร่งเครียดที่นั่งอยู่
ตรงข้าม

"สวัสดีครับ"

"คะ...ครับ" น้ำเสียงสั่นเครือบ่งบอกว่าเขาเองคงตกใจกับเหตุการณ์
ครั้งนี้ไม่น้อย

"ผมมีคำถามสักสองสามข้อ ตอบมาตามความจริงแล้วกัน" เมลงไม่คิดจะ
อ้อมค้อมใดๆ เพราะเวลาของเขาจะเหลือไม่มากแล้ว "ได้ยินมาว่าที่คุณขับรถชน

เพราะจู่ๆ ตาก็เกิดมองไม่เห็น เล่าเรื่องนั้นได้ไหมครับ"

"อะ...ผม...จู่ๆ ตาของผมมันก็มืดไปหมด ผมมองอะไรไม่เห็นเลยครับ ผมพยายามเหยียบเบรกแล้ว ตะ...แต่มันก็ไม่หยุด รู้อีกที่ผมก็ได้ยินเสียงชน พร้อมกับรถที่ลั่นๆ แล้ว"

"แล้วคุณขับรถหนีทำไม"

"ผมไม่ได้ตั้งใจจะหนี คือว่า...ผม ผมลงไปดูนะครับ แต่จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงออกมาจากในรถ"

"เสียงอะไรครับ"

"เสียงของคนเอาแต่พูดซ้ำๆ ว่า...บ่อน้ำ บ่อน้ำ บ่อน้ำ ละ...แล้วยังพูดอีกว่า
โมรา"

"โมรา?" เมฆทวนคำอีกครั้ง

"ละ...แล้วจากนั้นผมก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยื่นฉีกยิ้มให้จากบนต้นไม้ มันไม่เหมือนคนเลยสักนิดเดียว ผมกลัวมากเลยรีบขับรถออกมา แต่ผมไม่ได้คิดจะหนีจริงๆ นะครับ" คนขับรถบรรทุกพูดรัวๆ ด้วยความร้อร่น

ตอนที่เขามองไม่เห็นนั้นทุกอย่างเป็นสีดำ เกิดจากผีไฉ่ครามมาบอกใบ้ อะไรสักอย่าง ส่วนที่คนขับรถบรรทุกเห็นเป็นสีดำ คงเกิดจากไฉ่ผีหลังกลวง เหวตะไล้นั่นแน่

"บ่อน้ำ โมรา ที่เกิดเหตุสุดท้ายเมื่อห้าปีก่อน" คำของเมฆขยับอย่างว่องไว พอๆ กับการทำงานของสมอง

"จะไปไหน..." ซาญยังไม่ทันได้เอ่ยจบประโยค แขนของเขาก็ถูกคนที่ลากออกมาจากโรงพักแล้ว

"กูรู้แล้วว่าไฉ่ภาคภูมิอยู่ไหน" ครั้งนี้เมฆอาสาขับรถเอง พระอาทิตย์ที่เคยให้ความสว่างไสวบนท้องฟ้าในตอนนั้นดับแสงลงแล้ว เหลือเพียงจันทร์ครึ่งเสี้ยวซึ่งส่องประกายให้แสงไม่มากเท่าที่ควร "ที่เกิดเหตุสุดท้ายเมื่อห้าปีก่อน เหยื่อรายที่หก ที่ที่ไฉ่ครามตาย ภูวไฉ่ภาคภูมิมันอยู่ที่นั่นแหละ"

"จะวิ่งเข้าไปหามันทั้งแบบนี้เลยหรอ ดูยังงั้นมันก็แปลกๆ ใหมวะ"

"มึงยังใส่สร้อยพระอยู่ใช่ไหม"

"ใส่ ทำไม"

"เออ ใส่ไว้"

"เรื่องนั้นไม่ต้องบอกผมก็ทำอยู่แล้วไหม แต่ประเด็นคือพี่กำลังวิ่งเข้าใส่ผี
อยู่นะพี่เมฆ รู้ตัวปะเนี่ย"

"ไม่รู้ก็จะทำไหมล่ะ แต่เรามีทางเลือกที่ไหน เผลอๆ ทั้งมันที่ทั้งศรเองก็
อาจจะอยู่ที่นั่นด้วย"

"แล้วพี่ไม่คิดว่าภาคภูมิจะเป็นคนร้ายที่เรากำลังตามหาอยู่บ้างเหรอ เขา
เป็นคนเข้ามาทำคดีนี้เมื่อห้าปีที่แล้ว เขารู้ข้อมูลทุกอย่าง เขาอาจจะสานต่อ
ความประสาธแตกของไอ้ครามก็ได้"

"แบบนั้นก็ยิ่งต้องไป เพราะถ้าจับมันได้ทุกอย่างก็จบ"

"แล้วพี่เอาใจ"

"มึงเอาของมาด้วยไหมล่ะ"

"อยู่หลังรถ"

"งั้นก็ดี วันนี้ถ้าจับคนไม่ได้ก็จับผีให้แหละ มันต้องได้สักทางสิวะ" เมฆพูดด้วย
น้ำเสียงมั่นใจ ผิดกับเด็กที่นั่งกุมหัวอยู่ด้านข้าง

หากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ฟังอยู่ ช่วยห้ามความบ้าดีเดือดของพี่มันที่ หรือไม่ก็
ไปห้ามผีให้ที นาทีนี่อะไรก็ได้แล้ว

โหมโรงครั้งที่ ๓๗

ใต้ปอน้ำ

ช่วงเวลานี้ผู้คนคงกำลังนั่งกินข้าวล้อมวงในครอบครัว คนเฒ่าคนแก่เตรียมตัวเข้านอน เด็กน้อยใหญ่กำลังทำงานหรือการบ้านที่คั่งค้าง แต่สำหรับหนึ่งตำรวจหนึ่งหมอล้วนนั้นพวกเขากำลังขับรถเข้าไปยังกลางป่ายางที่มีดสนิทไรแสงไฟเข้าถึง มีเพียงไฟหน้ารถเท่านั้นที่ส่องสว่างเปิดทางด้านหน้า จนกระทั่งรถค่อยๆ จอดลงในจุดที่ไม่สามารถขับต่อไปได้อีก

"พี่แนใจนะว่ามาถูกทาง"

"เออ โลกชั้นที่ไ้ดลส่งมาให้มันบอกว่าตรงนี้แหละ" เมฆเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋ากางเกงตามเดิมก่อนจะเอี้ยวตัวไปหยิบกระเป๋านั่งสีดำขนาดกลางมาจากเบาะหลัง "มีงพกไว้กระบอกหนึ่ง"

"ผมยังไม่เป็นนะ" ซาญไม่ได้ยื่นมือไปรับปืนกระบอกสีเงินในมือคนพี่ เพราะคิดว่ามันคงไม่เหมาะสมนักสำหรับตัวเองที่จับมีดฝ่าตัดเพื่อช่วยคนมาตลอด

"กูไม่ได้ให้มึงยิง กูให้มึงถือไว้เผื่อฉุกเฉิน" เมฆหันมามองคนที่อยู่ด้านข้างด้วยสายตาไม่มีแววหยอกเล่นเหมือนทุกครั้ง เมื่อเห็นว่าซาญไม่ยอมรับไปจึงได้แต่ต้องยัดเข้าไปไว้ในมืออีกฝ่าย "ลงมา กูจะสอน"

เมฆพูดจบก็เอาปืนกระบอกสีดำของตัวเองเหน็บไว้กับกางเกงด้านหลัง เมื่อเขาเช็คความปลอดภัยเรียบร้อยแล้ว อากาศร้อนอบอ้าวของจังหวัดในเขตฝนแปดแดดสี่ทำให้เมฆหยิบบุหรี่และไฟแช็กออกมาก่อนจะไม่ได้สูบบันอีก ริมฝีปากคล้ำเล็กน้อยคาบบุหรี่เอาไว้ ก่อนจะจุดไฟที่สวนปลายจนมันค่อยๆ

ลูกใหม่ส่งควันลอยสู่ท้องฟ้า ขณะกำลังสูบนิโคตินเข้าปอดทางตาของเขาก็เห็น นายแพทย์หนุ่มที่พกมาด้วยเดินมานั่งข้างกันบนกระโปรงรถ

"ก่อนจะถือต้องรู้จักปืนก่อน ปืนกระบอกนี้บรรจุกระสุนสิบสามนัด ตอนนี้มีกระสุนอยู่ครบ ถ้าคิดจะยิง นับด้วย ปืนไม่หนักมากเพราะมันระว่างปากกระบอก สะบัด" เมฆคาบบุหรีเอาไว้ก่อนจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูง แล้วยกเท้าเตะเข้าที่หน้าแข้งของคนตรงหน้าเบาๆ เพื่อให้ยืนตาม

"ไหนบอกจะจับผี"

"แล้วแผลที่มือมีงูใช้มือผีไหมล่ะ ถ้าไม่ยากโดนซ้ำสองก็ยิงแสงหน้าแมง ไปเลย ตายไม่ตายค่อยว่ากัน ยืนดีๆ" เมฆอดนิโคตินลงปอดอีกครั้งก่อนจะคาบบุหรีเอาไว้เฉยๆ แล้วอ้อมมายืนด้านหลังของชาญ ส่วนสูงที่ไม่ได้ห่างกันมากของพวกเขาไม่เป็นอุปสรรคต่อการสอนในครั้งนี้ เมฆเตะปลายเท้าของชาญให้กางออก ขนานกับไหล่ พร้อมกับใช้มือตัวเองดันแขนอีกฝ่ายขึ้นเหยียดตรงแล้วจับมือข้างที่ถือปืนของอีกฝ่ายให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกที่ควร "ถ้าไม่คิดจะยิงอย่าเอานิ้วสอดเข้าไปปืน"

"ผมก็ไม่ได้คิดจะยิง" ชาญเอียงตัวน้ำเสียงราบเรียบ เขาเห็นจากหางตาแล้วว่าใบหน้าของคนด้านหลังอยู่ใกล้กันแค่ไหนในตอนนั้น "ถ้าต้องยิงแปลว่าพี่แมงอยู่ห่างผมเกินไประ"

"ทำไมวะ"

"เพราะถ้าพี่อยู่ใกล้ๆ แล้วจะปล่อยให้ผมต้องยิงเองหรอ"

เมฆหันไปมองคนที่ยื่นมืออีกข้างซึ่งว่างอยู่มาแย้งบุหรีไปจากปากของเขา ก่อนจะอ้าปากคาบไว้เองเพื่อสูบนิโคตินเย็นๆ ลงปอด

"อันนี้คืออ้อย?"

"แล้วถูกใจไหมล่ะ" ชาญเอียงคอพร้อมยกยิ้มมุมปาก และยังคงถูกใจมากขึ้นเมื่อคนด้านหลังขยับเข้ามาเล่นด้วย

เมฆหยิบปืนออกมาจากมือคนด้านหน้า ก่อนจะขึ้นนกและใส่เซฟตี้จนเรียบร้อยโดยไม่ได้ละสายตาไปจากชาญเลย มือหนาโอบรอบเอวของคนด้านหน้า ดึงรั้งขอบกางเกงยีนสีเข้มออกเล็กน้อยแล้วยัดปืนเข้าไปให้

ช่วงล่างที่ไถลกันของทั้งสองขยับเข้าหากันไว้ช่องว่างหลงเหลือ เมฆหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ก่อนจะกระซิบข้างหูคนด้านหน้าด้วยเสียงทุ้มต่ำ

"ก็ถูกใจมากอยู่"

"งั้นก็ดี" ซาญหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหมุนตัวกลับมาเพื่อโอบเอวเมฆเอาไว้ แล้วสอดขาเข้ากลางหว่างขาคนพี่เพื่อหยอกเย้า "จะได้เป็นผัวที่ง่าย ๆ หน่อย"

"ก็เหี้ยแล้ว นั่นดำแหม่งกู" บุหรี่ที่สูบจนหมดมวนถูกทิ้งลงพื้นแล้วเหยียบจนดับสนิท เมฆหรีตเล็กน้อยเมื่อรู้สึกได้ว่าไอ้เด็กตรงหน้ามันมีพิรุณ "ไอ้ซาญ"

"ครับ"

"มึงถ่วงเวลาไปหาผีใช่ไหม" คนโดนจับได้กะพริบตาถี่ๆ ก่อนจะมองซ้าย มองขวาเพื่อหลบสายตาจับผิดของเขา "ไอ้เด็กเวอร์นี่"

เมฆผลักคนตรงหน้าออกจนพ้นทาง ก่อนจะยกเท้าขึ้นเตะก้นซาญ เป็นการลงโทษที่ทำให้เสียเวลา ศัลยแพทย์หนุ่มลุดคูดี มีภูมิฐานจากเมืองกรุง ก่อนหน้านี้นอนนี้ก็เป็นเพียงเด็กคนหนึ่งที่ยืนหน้าบูดบึ้งเพราะไม่อยากเดินเข้าไปในปายางด้านหน้า

"แล้วใครมันจะเดินคุ่มๆ เข้าไปหาผีวะ พี่บ้าปะ!"

"ไอ้สิ่งเง"

"ก็พี่สิ่งมันบ้าเง แล้วพี่ก็กำลังจะบ้าตามไปด้วย"

"กูฟังมันนะ" เมฆเอ่ยขู่เล็กน้อย ก่อนจะหันกลับไปมองทางเดิน อันไร้แสงไฟใดๆ

ปายางกินพื้นที่กว้างสุดลูกหูลูกตา ต้นยางสูงชะลูดเรียงกันเป็นแถว ในช่องว่างที่เท่าๆ กันทั้งแนวขวางและแนวยาว แต่แสงจากไฟฉายของเมฆส่องสว่างไกลได้แค่ระยะต้นยางสามต้นเท่านั้น จิ้งหรีดและสัตว์รบกวนใหญ่น้อย ค่ำคืนส่งเสียงดังระงมพอให้บรรยากาศไม่วังเวงมากนัก ทว่าซาญก็ยังไม่กล้าเดินเข้าสู่ความมืดน้อยๆ

"มึงจะไปไหนเนี่ย" เมฆหันมาถามคนที่ยืนอยู่น้ำรัถอีกครึ่ง

"ถ้าบอกว่าไม่ไปละ"

"ก็รออยู่ที่รถ"

"ฉันผมรอที่รถ" ขณะที่ซาญกำลังจะเปิดประตูเข้าไปนั่งในรถ เสียงทุ้มต่ำก็ดังขึ้นอีก

"แต่อยู่ในรถคนเดียวก็หลกง่ายดิ้นะ หนีไปไหนก็ไม่ได้ด้วย"

"แม่งเอ๊ย เกลียดพีฉิบหาย" ซาญเข้าไปหยิบกระเป๋าที่พกมาสะพายเอาไว้ ก่อนจะเปิดประตูด้านหลังแล้วกลับมาขึ้นข้างเมฆตามเดิม

"เมื่อไหร่จะเป็นผัวกูอยู่เลย" เมฆเอ๊ยแซวพร้อมก้าวเข้าไปในเขตป่าข้างหน้าด้วยฝ่าเท้ามั่นคงผัดกับซาญที่กำลังจะเดินตามเข้าไป แม้จะชักเท้าเข้าออกหลายครั้งแต่เมื่อคิดว่าการปล่อยเมฆเข้าไปคนเดียวคือการส่งอีกฝ่ายไปหาผีเพียงลำพัง ขาทั้งสองข้างของซาญก็ก้าวเข้าไปยืนในจุดเดียวกับอีกฝ่ายเรียบร้อยแล้ว

ทั้งสองคนเดินเคียงข้างกันเข้ามาด้านใน เมฆส่งไฟฉายไปตามทางเดินบ้าง รอบข้างบ้างจนเดินมาถึงครึ่งทางก็ต้องถอนหายใจออกมา

"มึงขึ้นมาขี่คอกูเลยมาไอ้ซาญ พื้นที่กว้างเป็นร้อยไร่มึงจะมาเดินเปียดูกูทำไมหนักหนา เดียวก็ยันโครมเข้าให้"

"จะให้เดินเองหรือจะอุ้ม"

"ไอ้โห ตัวเล็กมากกก ตีนเบอร์สอง เอวยี่สิบ ตัวใหญ่กว่าควายบ้านป่ากูอีกจะมาให้อุ้ม" ท่ามกลางความเงิบของปามีเสียงพูดคุยกันไปมาของคนสองคน ซาญงใจเดินเปียดูกูเพราะรู้ดีว่าจะโดนด่าแน่ๆ อย่างน้อยได้ยินเสียงด่าก็ยังดีกว่าไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยในบรรยากาศตอนนี้

"ละ...แล้วพี่ดลเขาวางยังงัยบ้างตอนพี่ไปขอสถานที่"

"มันถามว่าจะไปจริงๆ เหรอ"

"แล้วพี่ตอบว่า?"

"กูเลยด่า" ซาญหันขวับมามองเขา ก่อนจะถอนหายใจ "มันบอกว่าเดินผ่านป่ายางนี้ไปก็จะเจอป่าที่เกิดเหตุจริงๆ ส่วนใหญ่คนไม่มาแถวนี้กันแล้วจะมีก็แต่แม่ละกับพวกที่มาบนบานกับศาลที่สร้างเอาไว้มั้ง"

"อืม คนอื่นเขายังคิดได้เลย"

"ด่ากูปะ"

"เปล่านี้"

"แล้วไป"

ชาญกลอกตาเล็กน้อยเมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่รู้สึกรู้สาอะไรเลย แต่จู่ๆ ข้อมือของเขาก็ถูกเมฆรังเอาจั้วพร้อมกับที่แสงไฟฉายดับลง

"ทำมะ..."

"ซู้ว" เมฆยกปลายนิ้วขึ้นแตะริมฝีปากตัวเองเป็นสัญญาณ มันมีดก็จริง แต่แสงจันทร์ที่ส่องลงมายังพอให้เห็นได้อยู่บ้าง มากพอจะมองเห็นว่าตอนนี้พวกเขาเดินพ้นเขตป่าอย่างมาสู่ป่าจริงๆ แล้ว

เบื้องหน้าคือป่ารกทึบที่เต็มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่จนแสงลอดกิ่งก้านลงมาได้เพียงน้อยนิด ที่ตั้งอยู่ตรงกลางคือบ่อน้ำเก่าๆ ที่ดูไม่ได้ใช้งานมานานแล้วจนเถาวัลย์และวัชพืชปกคลุมไม่เห็นขอบบ่อ แต่สิ่งที่ปรากฏในครรลองสายตาของทั้งคู่คือร่างหนึ่งนั่งพิงบ่ออยู่

"มีงรวนี่" เมฆบอก

"ไม่เอา"

"แล้วกล้าเดินไปกับกูหรือไง" เมฆพยายามเบาเสียงลง

"เออ ไปด้วยกันนี่แหละ ถ้าเป็นผีจะได้ใช้ของในกระเป๋าคืนๆ ไป"

"งั้นตามมา" เมฆชักปืนออกมาเตรียมเอาไว้ เพราะเขาไม่รู้ว่าครั้งนี้สิ่งที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นอะไร หากเป็นผีก็ถือว่าได้ระบายนารมณ์ แต่หากเป็นฆาตรกรที่กำลังตามหาขึ้นมา การละเลยความปลอดภัยอาจจะจบไม่สวยงาม

ทั้งสองอาศัยแสงจันทร์เพียงน้อยนิดเป็นแสงสว่างนำทาง ยิ่งเดินเข้าใกล้ก็ยิ่งรู้สึกว่อากาศเริ่มเย็นลง เสียงสัตว์น้อยใหญ่ที่เคยได้ยินเงียบลงจนวังเวงเมื่อเดินเข้ามาใกล้มากพอแล้วเมฆก็เปิดไฟฉายขึ้นอีกครั้งก่อนจะจ่อปืนไปยังคนด้านหน้า

"คุณภาคภูมินี้" ชาญเอ่ยขึ้นมาพร้อมกับเข้าไปประชิดตัวคนที่นั่งพิงบ่อน้ำไม่ได้สติอยู่

"ตายยัง" เมฆส่งไฟฉายให้เด็กที่เข้าไปดูอาการคนเจ็บ

"ยัง แต่ปล่อยไว้ก็ไม่ดี" แพทย์หนุ่มเริ่มตรวจดูร่างกายของคนเจ็บ

อย่างถึถ้วนอีกครั้ง ก่อนคิ้วจะขมวดเข้าหากัน "แขนหัก หัวแตก สีข้างยังมีกระดูก ปักอยู่เลยว่ะพี่เมฆ"

"มึงดูมันไว้" พุดจบเมฆก็เดินตรวจรอบๆ ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ตอนที่เห็น ภาควิทยาในกล้องวงจรปิดของโรงพยาบาลเขาไม่ได้เห็นสภาพอีกฝ่ายชัดเจนนัก แต่จากหยดเลือดในลิฟต์เขาคาดว่าคงไม่พ้นเป็นของอีกฝ่าย

กึก!

เสียงดังก้องออกมาจากในบ่อน้ำทำให้ทั้งสองคนหันมองหน้ากัน เมฆส่งสัญญาณมือให้ชาญก่อนจะเดินเข้าไปดูเอง เขาสังเกตเห็นว่ามีเชือกพาดอยู่กับขอบบ่อ เมื่อลองก้มหน้าลงไปดูก็พบว่าในบ่อน้ำยังมีน้ำอยู่ แม้จะลดลงไปเยอะแล้วก็ตาม เชือกที่ห้อยลงไปจมลงสู่ใต้น้ำที่มีดสนิทจนมองไม่เห็น ในขณะที่เมฆกำลังจะเงยหน้าขึ้นเพื่อขอไฟฉายมาส่องดู ดวงตาของเขาก็ต้องเบิกโพลงขึ้นด้วยความตกใจ

"ไอ้ชาญข้างหลัง!..." ไม่ทันได้เอ่ยเตือนจนเสร็จ ตัวของชาญก็ถูก ฝึสาวหลังกลวงที่คอยตามรังควานผลักลงไปในบ่อเสียแล้ว ดีที่เมฆคว้ามือเอาไว้ได้ทัน

ดวงตาของชาญเบิกกว้าง ทั้งตกใจและกลัวในเวลาเดียวกัน บ่อนี้ลึกกว่า ความสูงของเขาสามคนต่อกันเสียอีก ตกลงไปคงขึ้นมาไม่ยั้งแน่ และที่สำคัญคือเขาไม่รู้ด้วยว่าได้บ่อจะลึกลงไปอีกเท่าไร มือของทั้งสองจับกันไว้แน่น แต่เพราะแรงโน้มถ่วงจึงทำให้ชาญหนักมากขึ้นเป็นเท่าตัว ขณะที่เมฆกำลังออกแรงดึงเขาขึ้น ทันใดนั้นดวงตาของชาญก็เห็นสิ่งที่เขากำลังหวาดกลัว

"พี่เมฆระวัง!" เสียงเตือนทำให้เมฆเอี้ยวใบหน้าไปมอง แล้วก็พบว่าที่อยู่ข้างหลังเขาคือไฉ่ผิ่วระลอกำลังถือมีดพร้าอยู่พร้อมรอยยิ้มฉีกกว้างจนถึงใบหู

ปลายมีดฟันแทงไหลไปเพราะเมฆเบี่ยงตัวได้ทัน ไม่เช่นนั้นมันคงแทงเข้าสะบักเขาไปแล้ว การต้องดึงชาญเอาไว้และหลบมีดไปด้วยในเวลาเดียวกันทำให้เมฆต้องใช้แรงมากกว่าเดิมหลายเท่า

'อี อี อี ครั่งนี้ต้องตายแน่'

ได้ยินเสียงแหลมแสบแก้วหูนั้นชาญก็ได้แต่กัดริมฝีปาก หากเขายังรั้ง

คนที่เอาไว้แบบนี้ อีกฝ่ายต้องไม่รอดแน่ ในขณะที่กำลังจะปล่อยมือเสียงของอีกฝ่ายก็ดังขึ้นอีกครั้ง

"มึงอย่าปล่อยเสียวะนะ!" เมฆตะโกนบอกทั้งที่ยังไม่ละสายตาไปจากผีซึ่งแลบลิ้นออกมาเลียเลือดจากปลายมีด "แม้มึงเีย ตามรังความถูกต้อง"

เมฆสบตอกออกมาด้วยเสียงทุ้มต่ำ แขนที่ขุดไปตามขอบบ่อเพราะน้ำหนักที่ถ่วงลงไปเริ่มสลับขึ้นมาบ้างแล้ว ยิ่งเลือดจากไหลไหลไปตามแขนจนมือของพวกเขาสิ้นหลุดจากกันไปมากเท่าไร เขาก็ยิ่งต้องใช้แรงมากขึ้นเท่านั้น

เมฆเบี่ยงตัวหลบคมมีดอีกครั้งจนโดนเศษหินที่ขอบบ่อน้ำกรีดเข้าที่ท้องแขน แม้จะเจ็บแค่ไหนก็มีแต่ต้องกัดฟันทนเท่านั้น เขาเหลือบมองไปยังกระเป๋ที่ซาญูแบกมาด้วย หากไปถึงตรงนั้นได้ก็คงพอทำอะไรได้บ้าง

ซาญูไม่ได้รับรู้ถึงสถานการณ์ด้านบนมากนัก แต่เมื่อเห็นว่าเลือดที่ไหลลงมาเริ่มมากขึ้นเขาก็ได้แต่กัดฟัน

"ถ้าพี่ไม่มาช่วยผม ผมตายจริงๆ ด้วย เป็นผีก็จะตามมาดำ!" ซาญูสะบัดมือของตัวเองออกจนร่วงหล่นลงสู่ใบบ่อ

"ซาญู!" เมฆก้มลงไปดูในบ่อเพื่อหาตัวคนที่ตกลงไป เมื่อเห็นว่าซาญูโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำแล้ว จังหวะหัวใจเต้นระรัวก็ค่อยเบาลงได้บ้าง

เมฆหันกลับมาเผชิญหน้ากับผีด้านหลังอีกครั้ง และครั้งนี้เขาไม่ทนแล้วจริงๆ

"มึงกับกูมีเรื่องต้องเคลียร์กัน" เมฆสะบัดแขนเล็กน้อยก่อนจะเข็ดเหงื่อจากปลายคางลวกๆ ในเมื่อเป็นผีที่มีเนื้อหนัง เป็นผีที่มีเรื่องเล่าขานว่ากำจัดได้...

"อย่าอยู่เลยมึง"

ทางด้านคนที่ต้องพุงตัวเองให้ลอยในน้ำที่เต็มไปด้วยใบไม้และกิ่งไม้ ซาญูพยายามช่วยเหลือตัวเองด้วยการปีนขึ้นที่ล่น้อยตามร่องหินที่พอจะเกาะและเหยียบได้ แต่เพราะตะไคร่ตามผนังทำให้พลาดตกลงมาที่เดิมทุกครั้ง เสียงจากด้านบนเองก็ทำให้เขาร้อนใจไม่น้อย

"ทำไมเหตุการณ์ยุ่งๆแบบนี้" ซาญูเอ่ยขึ้นมาลอยๆ เมื่อสภาพของตัวเองในตอนนี้อยู่คล้ายคลึงคลากับเมื่อห้าปีที่แล้วในคดีของสิงหากับรูป ตอนนั้น

ตัวเขาพลัดตกลงไปในบ่อกระดูกก็ว่าแย่แล้ว แต่สถานการณ์ตอนนี้ก็แย่ไม่ต่างกัน
เลย

ในขณะที่กำลังจะจับก้อนหินก้อนหนึ่งเพื่อปีนต่อ หางตาของเขาก็กะพริบไปเห็นเชือกที่หย่อนลงมาจากด้านบน ชาญเอื้อมมือไปจับมันเอาไว้ โดยหวังว่ามันจะพาตัวเองขึ้นไป ไม่คาดคิดเลยว่ามันไม่ได้จะพาแค่เขาขึ้นไปเท่านั้น แต่กำลังจะพาสิ่งที่ไม่ควรอยู่ได้บ่อน้ำขึ้นมาด้วย

กุศโลบาย

โหมโรงครั้งที่ ๓๘

หน้ากากหลังต้นไม้

เมฆคว่ำท่อนไม้ที่หล่นอยู่ด้านข้างขึ้นมาถือเอาไว้ หางตาเขาเห็นเชือกที่พาดอยู่บนขอบบ่อขยับเล็กน้อยจึงแน่ใจว่าไอ้เด็กที่ตกลงไปน่าจะยังโอเค หากเขารีบจัดการตรงนี้แล้วไปช่วยก็น่าจะทัน

'มึงสู้ไม่ได้หรอก'

"แล้วมึงเก่งมาจากไหนนักหนา ตายก่อนกูยังมีหน้ามาพูด"

รอยยิ้มบนใบหน้าขาวซีดค่อยๆ หุบลง แววดาเต็มไปด้วยโทสะ มันค่อยๆ ยกมีดพร้าในมือขึ้นก่อนจะกรีดร้องด้วยเสียงแหลมสูงก้องไปทั่วป่า นกบนต้นไม้แตกฮือออกไปทุกสารทิศ เมฆฝนที่ตั้งเค้ามานานเริ่มมีประกายฟ้าแลบและเสียงฟ้าร้องดังสะเทือนเลื่อนลั่น

เมฆยกมือขึ้นเชี่ยหูด้วยสีหน้ารำคาญใจ ก่อนจะกระชับท่อนไม้ในมืออีกครั้ง เขามองซ้ายมองขวาเพื่อหาทางหนีทีไล่ สู้กับคนยังพอรู้จักหวั่นไหวการเคลื่อนไหว แต่นี่ฝ่ายตรงข้ามเป็นสิ่งที่เหนือกว่าความเข้าใจของมนุษย์ เพียงชั่วพริบตาเมื่อใบไม้ปลิวส่งเสียงหวีดหวีดราวกับเสียงร้องไห้ ผิดทรงหน้าก็หายไปแล้ว เมฆจวกจังหวะนี้วิ่งไปที่กระเป๋าด้วยความรวดเร็ว แต่ยังไม่ทันจะได้ยื่นมือไปแตะมัน เสียงเหยียบใบไม้จากด้านหลังก็ทำให้เขาต้องเอนตัวหลบคมพร้าที่พาดฟันลงมา ท่อนไม้ในมือเหวี่ยงไปพาดเข้าไปในหน้าของผีสาวจนมันผงะถอยหลัง เมฆยืนขึ้นเต็มความสูงก่อนจะยกยิ้มมุมปาก ข้อมูลของไอ้สารานุกรมผีไม่มีผิดจริงๆ ด้วย

'ผีหลังกลวงมันไม่ใช่วิญญาณหรือสัมภเวสีที่เร่ร่อนไปมา มันเป็นคนมนุษย์'

ตามความเชื่อ ถ้าไม่มีคนเลี้ยง 'ไม่ถูกเชิญโดยคนมีคาถาอาคมเอามาใช้งาน ก็คงไม่ได้เห็น'

'หน้ากูดเหมือนเข้าใจไหม อธิบายอะไรให้มันง่าย ๆ หน่อย'

'มันมีกายเนื้อใจ เพราะตามความเชื่อแล้วมันมีสองทางที่จะกำจัด ทางหนึ่งคือปล่อยให้มันทำงานให้สำเร็จ อีกทางคือเอาปลาหมอกหรือไม้กัที่หินร้อน ๆ ยัดใส่หลังมัน แล้วมันจะทรมานจนตายไปเอง'

'ทางเลือกแรกตัดไปเลยเพราะงานที่มันต้องทำคือเด็ดหัวมึงไม่ก็ทุบแ่ส่วนอีกทางก็ต้องเข้าใกล้ตัวให้ได้ถึงจะทำได้ถูกไหม'

'แต่ทั้งหมดมันเป็นแค่เรื่องเล่านะ เป็นแค่ความเชื่อหนึ่ง'

'แล้วถ้ามันไม่ได้ผล'

'ก็ช่วยใจ'

'เจริญ'

'เขาเป็นว่าถ้าคิดจะทำจริง ๆ ก็ต้องเตรียมของเอาไว้'

'กูจับ มึงใส่'

'โทษนะ คือนั่นผีไม่ใช่หมา มันไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก'

'ก็มีแต่ต้องลองดู'

เมฆค่อยๆ ย่อตัวลงเพื่อเปิดกระเปาะอีกครั้งโดยที่ยังไม่ละสายตาไปจากผีสาวที่ตอนนี้เห็นได้ชัดว่ากำลังโมโหสุดขีด ริมฝีปากค่อยๆ อ้ากว้างเกินกว่าที่ชากรรไกรของมนุษย์จะทำได้จนเห็นทั้งฟันแหลมคมเป็นซี่ๆ และเรียวยาวออกมานอกปาก เมื่อเมฆทุกอย่างออกมาจากกระเปาะ มันก็ส่งเสียงหวีดร้องก่อนจะวิ่งเข้าใส่พร้อมมีดพรั้าอีกครั้ง

ขณะที่คนด้านบนกำลังสู้กับผิอย่างเอาเป็นเอาตาย คนในบ่อน้ำเองก็กำลังจะเจอะชะตากรรมไม่ต่างกันเท่าไรนัก ชาญลองดึงเชือกเส้นเดียวที่มีในตอนนีเพื่อทดสอบความแข็งแรง ก่อนจะทำอย่าง สาวมันขึ้นมาจากน้ำเพื่อดูว่ามันถ่วงอะไรเอาไว้ จะได้กะน้ำหนักถูกว่าจะสามารถเพิ่มน้ำหนักของตัวเองเพื่อปีนขึ้นไปได้ไหม

"ทำไมมันหนักจังวะ" หมอหนุ่มกระตุกเชือกอย่างแรงจนเหมือนสิ่งที่รั้งเอาไว้

หลุดออก

'หนักมากเธอ'

"เห้ย!!!" ซาญสะดุ้งโหยงก่อนจะถอยหลังชิดผนังบ่อ เมื่อก็เข้าได้ยินเสียง
ชัดเจนแต่กลับไร้ตัวผู้พูด

แบบนี้ไม่ได้แล้ว

!!!

จู่ๆ บริเวณผิวน้ำตรงหน้าก็มีฟองอากาศค่อยๆ ผุดขึ้นมา ตามมาด้วย
ปลายยอดเทริดสีทองทว่ากลับไร้ซึ่งความแวววาวใดๆ ยิ่งเลื่อนขึ้นมามากเท่าไร
ก็ยิ่งเห็นว่าบนเทริดมีดอกบัวประดับเอาไว้ ยังไม่ต้องโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำทั้งหมด
ซาญก็รู้ได้แล้วว่าสิ่งที่ถ่วงเชือกเอาไว้คืออะไร

เกิดในดอกบัว

โดนเพชรฆาตลงดาบตัดหัว

ทิพเกสรที่เรากำลังตามหาไม่ผิดแน่

สิ่งที่ถ่วงเชือกเอาไว้คือศร

"แม่มีงัยยย กูอีกแล้วๆๆ" ซาญหันหลังให้สิ่งที่กำลังลอยขึ้นมาเหนือน้ำ
เขาพยายามปีนขึ้นไปด้านบนอย่างสุดความสามารถแม้แผลที่มือจะเริ่มปวดหนึบ
แต่ตอนนี้ต้องให้กระดูกจะหัก เขาก็ไม่ยอมอยู่ที่นั่นต่ออีกสักวินาทีเดียว

'เอาขึ้นไปด้วย'

"มีงจะบ้าเหวอ! กูจะไปคนเดียว! ออกไป!" ไม่ว่าจะพยายามตะกาย
เกาะก้อนหินรอบผนังบ่อน้ำเท่าไร ซาญก็ยังตกลงมาที่เดิมทุกครั้งเพราะความลื่น
ของตะไคร่ หางตาของเขาเหลือบไปเห็นว่าสิ่งที่กำลังลอยอยู่ข้างๆ ตัวเบิกตา
มองมาด้วยลูกตาขาวโพลน

ซาญก็รู้ดีเรื่องโล่ผีทั้งที่เสียงทุ้มต่ำจนดูเหมือนโหยหวน ส่งผลให้คนที่อยู่
ด้านบนเริ่มร้อนใจเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในบ่อน้ำนั้น เมฆต้องหลบคมมีดที่พินมา
แบบไม่รู้ทิศทางจนตอนนี้ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยบาดแผล ตอนคิดแผนนี้เขา
วางเอาไว้ว่าต้องมีคนสองคน ตอนนีเห็นเหลือเขาเพียงคนเดียวจึงยากลำบากไม่น้อย

"ไอ้ซาญมีงเจียบดี! กูต้องใช้สมาธิ!" เมฆตะโกนออกไปพร้อมกับ
เหน็บมันก้านลงบนกระเป๋ แล้วกลิ้งตัวหลบคมมีดที่พาดพันลงมาเฉียดไหล่

ของเขาไปไม่ถึงหนึ่งเซ็นต์

"อ้ากกก อีชีเหี้ยอย่ามาจับ!" เสียงตะโกนขึ้นมาจากบ่อทำให้เมฆหมวดคิ้วเล็กน้อย เมื่อลองแวก้มลงไปมองในบ่อแล้วก็พบว่าซาญไม่ได้อยู่เพียงคนเดียวอีกต่อไป แต่มีหัวของศรีที่เริ่มอืดจนคับเทริดลอยขึ้นมายู่ข้างๆ ด้วย

เมฆหันกลับไปมองผีสาวหลังกลวงอีกครั้ง เหงื่อขึ้นเริ่มซึมบนใบหน้า พร้อมกับลมหายใจที่เริ่มหอบเล็กน้อย หากมีไอ้ซาญอยู่ตรงนี้ด้วยคงพอมีทางหลอกล่อได้บ้าง

'อี ชี ไอ้คนข้างล่างจะตายแล้ว'

"มึงด้วย" เมฆใช้ลิ้นดันกระพุ้งแก้มเล็กน้อย เสียงฟ้าร้องและลมกระโชกแรงบ่งบอกได้ว่าอีกไม่นานฝนจะตกลงมา ถึงตอนนั้นเขาก็กับซาญก็จะลำบากจริงๆ เขาต้องจัดการให้จบตอนนี้ มือหนาหยิบไฟแช็กในกระเป๋ากางเกงออกมาก่อนจะจุดมันแล้วถือค้ำเอาไว้ เปลวไฟส่ายไหวตามแรงลมจนน่ากลัวว่าจะอยู่ไม่ถึงตอนที่ต้องใช้จริง "ทั้งมึง ทั้งเจ้านายมึงตายห่าแน่"

พูดจบเมฆก็โยนไฟแช็กไปยังกระเป๋าที่ราดน้ำมันเอาไว้แล้ว เปลวไฟลุกโชติช่วงสว่างไปทั้งบริเวณ มือหนาขว้างท่อนไม้ในมือใส่ผีตรงหน้าก่อนจะพุ่งตัวเข้าใส่เพื่อแย่งมีดพราที่มันยกอยู่เหนือหัว

ใบหน้าที่ห่างกันเพียงคืบเดียวทำให้เมฆเห็นรายละเอียดต่างๆ ที่น่าสยดสยองได้อย่างชัดเจน กลิ่นเหม็นเน่าคละคลุ้งจนอยากอาเจียน เนื้อสีแดงคล้ำในดวงตากลวงโป้ค่อยๆ ผุดลูกตาออกมาจนเห็นลูกตาสีขาวซีดเพียงแค่นั้นเมฆก็สับสนคำหยาบออกมาอีกหลายคำ

ตำรวจหนุ่มบิตมีตออกจากมือผีก่อนจะโยนออกไปให้ไกลทั้งจากตัวเขาและผีตรงหน้า ผู้ก้มคนมาเป็นร้อยยังไม่เหนื่อยเท่าผีตัวเดียว เรื่องนี้ยังไงก็ต้องเอาใส่ไว้ในประวัติการทำงาน

'ลบหลู่!'

"กูไม่ได้กราบไหว้มึงมาตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว" เพียงสิ้นคำเมฆก็ผลักผีตรงหน้าหายหลังลงสู่กระเป๋าซึ่งเป็นต้นเพลิงที่กำลังลุกโชติช่วง ด้านในนั้นไฟก่อนกินเอาไว้ กำลังร้อนระอุได้ที่ เมื่อหลังของผีหลังกลวงทาบลงไป ความร้อนของไฟ

ก็เริ่มแผดเผาทั้งกระดูกและลำไส้จนมันร้องโหยหวนเสียงดังไปทั่วป่า ในขณะที่มันกำลังกรีดร้องและพยายามลุกขึ้น ปลายเท้าในรองเท้าผ้าใบของเมฆก็เหยียบลงบนอกมันก่อนจะออกแรงกดเอาไว้ แม้ปลายเล็บแหลมคมจะข่วนและบาดข้อเท้าเขามากเท่าไร เมฆก็ยังไม่ได้คิดจะยกเท้าออก

"แม่่งเอ๊ย!" เสียงคนในบ่อน้ำทำให้เมฆหันไปมองก่อนจะผละออกวิ่งไปช่วยเหลือ แต่อีกใจก็พะวงว่าผีที่เขาพยายามจะกำจัดมันจะรอดไปได้หรือไม่ แต่เมื่อหันหลังกลับไปเขาก็พบว่าตอนนี้มีวิญญาณในชุดมนิราห์ถึงเก้าตนกำลังเหยียบมันเอาไว้ด้วยใบหน้าถมึงทึง

ชาญรู้สึกได้ว่ามีมือข้างหนึ่งเกาะไหล่ของเขาเอาไว้ เมื่อเหลือบตาไปมองก็พบว่าสิ่งที่เกาะอยู่คือมือที่บวมจนแทบปริ สีซีดราวกับกระดาษแต่มีรอยขีดสีม่วงขึ้นเป็นจ้ำๆ ปลายนิ้วที่บวมเป่งมีเล็บสีทองยาวสวมเอาไว้ ไม่ใช่แค่หัวแล้วร่างของศรก็อยู่ที่นี่ด้วย

"ไอ้ชาญ! ปีนเชือกขึ้นมา"

"พี่! ฝีมือเกาะหลังผม!!!" ชาญเงยหน้าขึ้นมองคนที่อยู่บนขอบบ่อ

"แล้วมึงจะรอให้เขาแบกมึงขึ้นมาหรือไง! ปีนขึ้นมาเร็ว!"

ชาญเอื้อมมือไปจับเชือกเอาไว้ก่อนจะพยายามใช้มันปีนขึ้นด้านบน

"มึงอย่ามองลงไปสิวะไอ้เด็กนี่!"

เมฆร้องคำเมื่อเห็นว่าไอ้เด็กในบ่อน้ำก้มลงไปมองทุกหัววินาที ขณะที่เขากำลังเอื้อมมือลงไปรอชาญที่กำลังปีนขึ้นมาถึงตาก็เหลือบไปเห็นบางสิ่งอยู่หลังต้นไม้ เมฆหันกลับไปมองที่ผีหลังกลวงอีกครั้งก็พบว่ามันยังโดนเผาอยู่ นั่นหลังต้นไม้เป็นใคร

เมื่อเพ่งมองดีๆ แล้ว สิ่งที่กำลังจะหายลับไปในความมืดของป่าคือบางสิ่งที่สวมหน้ากากพรานบุญอยู่ หรือจริงๆ แล้วต้องเรียกว่าบางคนมากกว่า เมฆขมวดคิ้วก่อนจะก้มลงมองชาญที่ปีนขึ้นมาได้เกือบครึ่ง แล้วเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของหน้ากากพรานบุญสีแดงฉานที่กำลังจะเดินถอยหลังหายไป หากเขาวิ่งตามมันไปแล้วไอ้ชาญจะทำอย่างไร

"แม่่งเอ๊ย" เมฆสบถออกมาก่อนที่จะเอื้อมไปคว้ามือชาญเอาไว้ แล้ว

ออกแรงดึงเด็กที่เปียกน้ำไปทั้งตัวขึ้นมา "มึงเจ็บตรงไหนไหม"

"ไม่...ไม่มั่ง" ชาญนอนแผ่ลงบนพื้นทันที เขาหอบหายใจจนเสียงขาดห้วง การทรงตัวในน้ำและยังต้องพยายามปีนขึ้นมาหลายครั้งนั้นกินแรงไปไม่น้อย "จ้ะอยู่นี่"

"เฮ้ย..." ยังไม่ทันจะได้ห้ามเมฆก็วิ่งหายเข้าไปในป่าแล้ว ชาญรีบลุกขึ้น มองซ้ายมองขวาเพราะกลัวว่าตัวเองจะยังไม่หลุดจากวังวนผีสิง เมื่อมองไปรอบๆ ก็พบแต่ภาคภูมิที่ยังหมดสติอยู่ที่เดิมและกองไฟไร้ซึ่งสิ่งใดที่กำลังค่อยๆ มอดลง กองหนึ่ง เสียงผีทำและแสงจากไฟฉายหลายกระบอกทำให้ชาญรู้สึกเหมือนจะมีแรงขึ้นอีกครั้ง อย่างน้อยสิ่งที่กำลังมาก็น่าจะเป็นคน

"ไอ้เมฆ! ไอ้เมฆโวยยย"

"ทางนี้! ทางนี้พี่ดล!" ชาญทั้งตะโกนตอบกลับและโบกมือเรียกเมื่อแน่ใจว่าที่กำลังเดินมาเป็นคนจริงๆ

"ทำไมสภาพมึงสะบักสะบอมขนาดนั้นวะ แล้วไอ้เมฆอยู่ไหน" ดลวิ่งเข้ามาดูคนที่นั่งอยู่บนพื้นพร้อมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกหลายนาย

"เฮ้ยแล้ว" ชาญเอื้อมมือไปหยิบปืนกระบอกสี่เงินที่ตกอยู่ไม่ไกลก่อนจะลุกขึ้นยืนอีกครั้งเมื่อเรียวแรงเริ่มกลับมา แม้จะยังปวดเมื่อยท่อนขาอยู่ก็ตาม "ผมจะไปตามพี่เมฆ คุณภาคภูมิเจ็บหนักรีบพาไปส่งโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด แล้วก็...นะ...ในบ่อน้ำ พี่จัดการในบ่อน้ำเอาเองนะ!"

"เฮ้ย! เฮ้ยไอ้ชาญในบ่อมีอะไร!" ดลพยายามตะโกนเรียกเท่าไรก็ได้ผลแล้ว เมื่อแผ่นหลังกว้างที่เปียกน้ำจุ่มวิ่งหายเข้าไปในป่าด้านหลัง

เมฆวิ่งฝ่าความมืดและต้นไม้รกทึบไปจนเห็นหลังของเจ้าของหน้ากากพรานอยู่โว้ว เขาแน่ใจว่ามันคือคน และยิ่งแน่ใจอีกว่ามันคือฆาตรกรที่ตามหาอยู่ ห่าฝนทำให้เมฆสลดด้วยความหวั่นเสียว เพราะนอกจากมันจะทำให้วังล้าบากขึ้นแล้ว การมองเห็นก็ยากขึ้นตามไปด้วย

"ฝนห่านี้ก็ตกไม่ดูเวลาเลย"

"พี่เมฆ!" เสียงตะโกนเรียกจากด้านหลังทำให้เมฆหยุดฝีเท้าแล้วหันไปมอง

เขาแน่ใจว่ามันเป็นเสียงของซาญ แต่ที่ไม่แน่ใจคือเป็นความจริงหรือไม่ เมฆจึงละความสนใจจากสิ่งที่ไม่แน่นอนเพื่อวิ่งตามคนร้ายต่อ แต่เมื่อหันกลับมา กลับเจอท่อนไม้ฟาดหัวจนล้มลง ความเจ็บแปลบที่ขมับบ่งบอกว่าแรงฟาดเมื่อครู่ คงสร้างบาดแผลใหญ่ไม่น้อย

เมฆพยายามสะบัดหัวไล่ความมึนงง ม่านตาพร่ามัวจากแรงฟาดทำให้เขาเห็นไม่ชัดนักว่าคนที่อยู่ได้น้ำกาสีแดงนั้นมีรูปพรรณสัณฐานแบบใด ตำรวจหนุ่มพยายามถดถอยหนีไปตามดินโคลนเฉอะแฉะ ยังไม่ทันหายตาพวว่าแรงฟาดของไม้ก็เข้าปะทะใบหน้าอีกครั้งจนเขารับรสคารเลือดในปากได้

"สาระแนไม่เข้าเรื่อง"

ท่อนไม้ฟาดลงมาอีกหลายครั้งโดยไม่ออมแรง ยิ่งดีที่เมฆมีสติมากพอจะยกมือขึ้นกันศีรษะเอาไว้ แต่การหลบเลี่ยงไม่ง่ายดาย ในจังหวะหนึ่งเมื่อเมฆยังมีแรงเหลือและเห็นช่องว่างของการโจมตีเขาก็ยกเท้าถีบเข้าที่ข้อพับขาของอีกฝ่ายจนเสียหลักล้มลง

"เฮ้ย!" ซาญที่วิ่งตามมาจนทันเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีนัก เขาเองเป็นแค่แพทย์ที่ใช้ชีวิตและทักษะไปกับการช่วยเหลือผู้คน การต่อสู้ไม่ใช่ทางของเขาด้วยซ้ำ ซาญชักป็นขึ้นมาถือเอาไว้ด้วยมือสั้นๆ พยายามนึกถึงสิ่งที่คนที่สอนก่อนหน้านี้ มันไม่ต่างไปจากการจับมีดผ่าตัดมากนักเพราะจุดประสงค์ของมันเหมือนกัน คนจะรอดหรือตายก็อยู่ที่มัน

บึง!

กระสุนยิงพลัดไปถูกต้นไม้เหนือหัวของคนที่กำลังวิ่งแขนเตรียมฟาดตัวเมฆ เมื่อคนคนนั้นเห็นดังนั้นก็รีบทิ้งอาวุธแล้ววิ่งหายไปท่ามกลางสายฝนกระหน่ำ ซาญไม่คิดจะตามไปอีกแล้วเพราะคนที่นอนอยู่บนพื้นน่าเป็นห่วงกว่ามาก เมื่อเข้าไปดูอาการใกล้ๆ ก็พบว่าใบหน้าของเมฆมีแต่เลือดแดงฉานจนน่าหวุ่นใจ

"พี่เมฆ พี่ได้ยินผมไหม" ซาญเข้าตรวจดูอาการของคนพี่โดยไม่เคลื่อนย้ายร่างกายสุมสี้สุมหัว เพราะหากมีส่วนไหนบาดเจ็บร้ายแรงขึ้นมาจะยิ่งทำให้อาการแย่ลง

"เจ็บ...ฉิบหาย"

"รู้ๆ ทนหน่อย" ชาญพยายามตรวจดูม่านตาและการรับรู้ของเมฆเท่าที่ทำได้ แผลแตกที่ศีรษะกับแผลฉีกบริเวณลำตัวและใบหน้ามีหลายจุดเกินกว่าจะดูได้หมด เลือดของเมฆถูกน้ำฝนชะล้างจนไม่รู้ว่ามีปริมาณที่เสียไปเป็นเท่าไรแล้ว ชาญใช้ตัวบังใบหน้าของคนที่เขาไว้เพื่อไม่ให้หยาดน้ำฝนตกใส่จนหายใจลำบาก "พี่ตายไม่ได้นะเว้ย"

"นั่น...ปากเธอ"

"ผมคบกับพี่ตอนเป็นคนเท่านั้นนะ ไม่คบกับผี"

ประสาทการรับรู้ของเมฆยังแจ่มชัดพอจะได้ยินทุกอย่างที่คนตรงหน้าพูด เขาหัวเราะเบาๆ ในลำคอที่เต็มไปด้วยรสปะแล่มของเลือด ก่อนจะพยายามยกมือขึ้นแนบแก้มของชาญเท่าที่ทำได้

"จ้ะ...ไม่...ตายแล้ว"

โหมโรงครั้งที่ ๓๙

แม่ลายกนก

เจ้าหน้าที่วิ่งกันให้วุ่นวาย ทูวินาทีล้วนมีค่าเมื่อต้องตัดสินใจชะตาความเป็นความตายของผู้คน เสียงี้ให้เจ้าหน้าที่ตั้งตั่งผู้เสี่ยงเตี๋ยงขึ้นที่เค็ลื่อนมาถึงหน้าห้องฉุกเฉิน

"ญาติรอข้างนอกนะคะ" พยาบาลดันตัวของชาญเอาไว้ ก่อนจะรีบวิ่งเข้าด้านใน

นายแพทย์หนุ่มเดินไปเดินมาอยู่ด้านหน้าด้วยความกังวล ปกติแล้วเขาคือคนที่ต้องอยู่ด้านในนั้น แต่ตอนนี้ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะเหยียบเข้าไปด้วยซ้ำ เมื่อคิดขึ้นได้ว่าเดินวนไปมาเช่นนี้ก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นแถมยังมีแต่จะทำให้ตัวเองและคนอื่นเวียนหัวเปล่าๆ ชาญจึงตัดสินใจนั่งลงที่เก้าอี้ด้านหน้าโดยไม่ละสายตาไปจากประตูบานใหญ่ที่เมฆถูกเซ็นเข้าไป

จากที่เขาตรวจดูภายนอก อาการของคนที่ไม่ได้รุนแรงมากนัก แม้จะมีบาดแผลใหญ่คือแผลแตกที่ศีรษะ แต่ส่วนอื่นๆ ตามร่างกายเป็นเพียงแผลฉีกขาด ไม่ได้ลึกหรือถูกจุดสำคัญใดๆ แต่อย่างไรก็ต้องตรวจให้ถี่ถ้วนว่ามันจะกระทบไปถึงสมองหรือการรับรู้อื่นๆ ไหม คนที่อาการหนักและน่าเป็นห่วงกว่าน่าจะเป็นภาคภูมิ เพราะตั้งแต่เกิดเรื่องเขายังไม่เห็นรายนั้นได้สติขึ้นมาเลย

"คุณชาญ" เสียงเรียกจากด้านหลังทำให้ชาญรีบหันไปมองและเห็นว่าเป็นเกือ "ผมทราบเรื่องคุณเมฆกับผู้กองมาจากตำรวจที่อยู่ด้านหน้าแล้วนะครับ"

"ครับ"

"มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ครับ" เกื่อนั่งลงด้านข้างพร้อมกับเอ่ยมถามด้วยน้ำเสียงกังวล

ชาญในตอนนี้อยู่ในสถานะที่พูดได้แค่ไหน มันจะเป็นการเปิดเผยคดีที่เมฆกำลังทำเกินควรหรือเปล่า หรือจะทำให้เสียรูปคดีใหม่ จึงได้แต่เล่าเพียงเรื่องทั่วไปเจอภาคภูมิและเรื่องที่เกิดขึ้นในบ่อน้ำเท่านั้น เมื่อเล่าถึงตรงนี้ชาญก็หันไปมองคนด้านข้างทันที

"ว่าแต่ร่างของผู้ตายที่พบในบ่อน้ำถูกส่งมาหรือยังครับ"

"ส่งมาแล้วครับ แต่ว่า..." ใบหน้าของเกื้อดูซีดลงจนชาญต้องถามต่อ

"แต่ว่าอะไรครับ"

"คือผู้ช่วยผมเขาไปต่างจังหวัดนะครับ ส่วนคนที่มาแทนก็ยังไม่ถึง ผมไม่กล้าทำการชันสูตรคนเดียว โดยเฉพาะกับคดีนี้" เกื้อไม่มีริมฝีปากแน่น

ชาญพยักหน้าอย่างเข้าใจ มันไม่ใช่ว่าพวกเขาเห็นการเกิด แก่ เจ็บ ตายทุกวันแล้วจะปลงตกกับชีวิต หรือเข้าใจทุกสรรพสิ่งบนโลก มนุษย์แต่ละคนไม่เหมือนกัน ความเชื่อและสิ่งที่หวาดกลัวก็ไม่เหมือนกัน เขาไม่ได้กลัวคนตาย เพราะถึงอย่างไรมันก็เป็นเพียงร่างกายหนึ่งเท่านั้น แต่เขากลัวสิ่งที่เกิดตามมาหลังคนตายไปแล้วต่างหาก

ตอนนี้เขาไม่ว่าจะทำอะไรต่อไป หรือจะจัดการเรื่องอะไรก่อน เมื่อไม่มีเมฆมาเป็นคู่ช่วยคิด เขาไม่ว่าว่าการของเมฆและภาคภูมิเป็นอย่างไร ไม่รู้ว่ามีันที่อยู่ที่ไหน ไม่รู้ว่าไฉ่ผีเวรนั้นตายจริงหรือเปล่า และไม่รู้ว่าไฉ่คนสวมหน้ากากเป็นใคร ตอนนี้เหมือนทุกอย่างกลับมามีดบาดด้านอีกครั้ง

"ผมจะไปอยู่เป็นเพื่อน"

"ครับ?" เกื้อหันมามองคนด้านข้างเมื่อจู่ๆ อีกฝ่ายก็พูดขึ้นมาโดยไม่ปรีะมาลุย

"การชันสูตรร่างของครณะ ผมจะไปอยู่เป็นเพื่อน ยังไงสิ่งที่เราทำได้ตอนนี้ก็มีแค่เรื่องตรวจสอบสาเหตุการตายเท่านั้น"

"จะ...จันก็ได้ครับ"

ชาญหันไปมองประตูห้องฉุกเฉินอีกครั้ง ก่อนจะบอกพยาบาลที่กำลังจะเดินเข้าไปด้านในว่าหากเมฆหรือภาคภูมิออกไปพักพื้นที่ห้องพักแล้วให้

สืบสองศพเพื่อผู้ชาย... คือเป้าหมายของฆาตร

แม้จะเชื่อมโยงได้แล้วว่าคนร้ายวางแผนจะทำอะไร
กว่าการสืบคดีนี้ก็ยิ่งเต็มไปด้วยอุปสรรคทั้งจากคนและผี

เมฆกับชาญต้องบากบั่นทำงานแข่งกับเวลา
เพื่อหยุดยั้งการสังเวยชีวิตผู้บริสุทธิ์ และลากตัวฆาตรออกจากเงามืด

ดังคำกล่าวที่ว่าไม่มีอาชญากรรมใดสมบูรณ์แบบ
เมื่อเก็บเกี่ยวทุกร่องรอยและคำบอกไขมารวมกัน
แสงแห่งความจริงก็ค่อยๆ สาดส่องผ่านเมฆดำ
และ...แล้วก็ได้เวลา... เปิดโรง

ร่วมสืบสวนความหลอนไปกับนวนิยายชุด 'กิตาณกาลตาย'
ประกอบด้วย 'สิงสาลาตาย' และเรื่องใหม่ล่าสุด 'นุศโลตาย'

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3364-7

9 786160 633647

ราคา 409 บาท

Warning: ghost, violence, torture, death, blood, dead bodies, gory scenes, dirty talk, drug abuse, hallucination, mental illness, psychopath, mental & emotional abuse, murder, possessed, buddhism